

man dengang gjorde; ere Fordringerne senere flegne, troer jeg, at Folk kunde have godt af at sætte dem lidt ned efter Landets Evner og Kræfter. Dengang var der ogsaa Mænd, som udtrykkelig erklærede, at det var ussikkert at faae en heelt ny og langt større Bygning; men den Mand, der da stærkest modsatte sig dette, var den daværende Kultusminister, det høitærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgfreds (Hall), der udtrykkelig gjorde opmærksom paa, at selve Kunsten neppe var tjent med at faae en saa stor Theaterbygning, som Mange dengang ønskede, og som man ogsaa nu synes tilbøielig til at ville have. I Tilfald forekommer det mig, at skulle vi have et nyt Theater, saa er det dog aldeles naturligt at opsætte det, indtil vor Finantstilstand er bleven noget bedre, end den for Diebliffet er. Vi have jo under Finantslovens første Behandling hørt meget grundige Udtalelser om, hvorledes den nuværende trykkende Tid kun er en Overgangstid, fremkaldt deels ved vore Jernbane-anlæg, deels ved de betingede Afdrag paa vor Statsgjæld, men at vi vilde blive langt gunstigere stillede om 5—6 Aar. Hvorfor da ikke vente disse 5—6 Aar, indtil det har viist sig, om saadanne gunstige Tider komme, hvor vi da ganske anderledes let end for Diebliffet kunne forsvare at give vort Tilskud til en ny Bygning, ligesom jeg ogsaa troer, at et saadant Tilskud da vil blive optaget med større Ro omkring i Befolkningen, end det vilde blive det nu? — De andre Punkter angaae for største Delen Theatrets Embeds- og Bestillings-mænds Forsørgelse; men det forekommer mig, at naar vi ophæve Pensjonsberettigelsen — og den er jo allerede ophævet paa Finantsloven for de kommende Embedsmænd — saa er der ingen Grund for os til paany at indlade os i hele dette forviklede Forhold med dem; vi maae da stille os overfor dem paa samme Fod som for andre ikke pensjonsberettigede Embedsmænd og overlade det til vedkommende Minister at træffe Overenskomst med dem angaaende deres Antagelse og deres Forpligtelse til at forsyne sig selv og deres Efterladte. Skulde vi indlade os paa alle disse Forhold, vilde vi let komme til at overtage en Risico, som tilsidst maaffee kom til at falde paa Statskassen

med en meget stor Byrde; vi have jo i den Henseende sørgelige Erfaringer fra andre Statsinstitutioner, og flere af de Forsørgelseskasjer, hvormed der her er Tale, have jo ogsaa viist sig at være i en meget sørgelig Forfatning. Naar den høitærede Minister har sagt, at det foreliggende Forslag havde voldt ham meget Besvær, saa har han viist især sigtet til Forandringerne med Hensyn til disse Kasjer; thi jeg seer ikke, at de andre Forandringer kunne have givet Anledning dertil. Men har Ministeren nu havt dette Besvær, saa troer jeg, at vi gjøre bedst i at lade ham beholde det og ikke tage noget af det over paa os. Skulden for, at den høitærede Minister har havt dette Besvær, falder ialfald ikke paa os, der have ønsket, at Theatret skulde gaae over til at blive en privat Anstalt. Jeg kan derfor ikke see Andet, end at vi meget rolig kunne blive ved, som hidtil, naar vi endelig skulle have et Theater i den gamle Forbindelse med Rigsdagen, da at bestemme vort Bidrag til det igjennem Finantsloven og herved have det i vor Magt at ordne vort Tilskud efter de forhaandenværende Forhold. Skal der skee Forandringer i Theatrets hele Stilling, saa kunne ogsaa disse skee ved Hjælp af Finantsloven. Det er den Bet., vi ere gaaede i de 20 Aar, vi have havt en fri Forfatning, og der er ikke Noget til Hinders for, at vi ogsaa fremdeles kunne bære os ad paa samme Maade. Da der i 1851 blev nedsat en Commission, udarbejdede ogsaa den et Forslag, det blev fremlagt her, men ikke ført tilende; og da senere et Medlem af Thinget indbragte det, bad Regjeringen selv om, at det maatte blive lagt tilside, idet den erklærede sig istand til at ordne hele Sagen deels administrativt, deels gjennem Finantsloven. Dette Raad have vi siden fulgt, og jeg seer ikke, hvorfor vi skulle fravige det; ved en Lov som denne at skabe en særlig Fond for Theatret ved for 10 Aar at love det et aarligt Tilskud af 50,000 Rd., kunne vi dog viist ikke forsvare at give vort Samtykke til. Altsaa, ligesom jeg iffor maatte stemme mod Lovforslaget, ligesaa maa jeg gjøre det iaar. Der er ikke Noget, der tyder paa, at vi ved en videre Behandling af Forslaget kunne vente Oplysninger af nogen Betydning, som kunne